

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 29 stycznia 2020 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony P. G. zamieszkiwał na ul. (...) w J. od 2014 r., nieczystości płynne z nieruchomości były zbierane w zbiorniku bezodpływowym i wywożone po stwierdzeniu, że zbiornik zapełnił się. W dniu 15 marca 2018 r. szambo przepełniło się i wylało, mimo tego obwiniony nie zgłosił w firmie zajmującej się wywozem nieczystości, by je odebrać. Stan przepełnienia szamba trwał do 11 kwietnia 2018 r., powodując wylewanie nieczystości i smród w okolicy domu zamieszkiwanego przez obwinionego.

Dowód:

- zeznania H. S. (k.3,247-248),
- częściowo wyjaśnienia obwinionego (k.34,55v-56,246v-247),
- pismo Urzędu Gminy (k.7).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w części, w której podał, że zamieszkiwał na nieruchomości przy ul. (...) w J., nieczystości płynne z działki były zbierane do szamba i wywożone po stwierdzeniu wypełnienia zbiornika. Ta część wyjaśnień obwinionego jest zgodna z zeznaniami H. S. (k.3,247-248) i nie budzi wątpliwości. Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień obwinionego, w której stwierdził, że szambo na jego działce nie przepełniło się w okresie od 15 marca 2018 r. Ta część wyjaśnień obwinionego jest bowiem nielogiczna i sprzeczna z zeznaniami H. S. (k. 3,247-248). Gdyby szambo na działce zamieszkiwanej przez obwinionego było systematycznie wybierane, pokrzywdzona nie miałaby powodów do zawiadomienia Policji. Należy też stwierdzić, że niezależnie od tego ile osób zamieszkiwało na działce wynajmowanej przez obwinionego szambo po pewnym czasie musiało się wypełnić.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej (k.3,247-248), gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień obwinionego i piśmie Urzędu Gminy w J.. Należy wskazać, że pokrzywdzona nie miała innych zastrzeżeń na tle korzystania z działki przez obwinionego poza przepełnieniem szamba w 2018 r., od zdarzenia minęło prawie 2 lata, obwiniony nie mieszka w sąsiedztwie pokrzywdzonej od ponad półtora roku. W tej sytuacji uznać należy, że pokrzywdzona nie miała żadnych powodów do złożenia nieprawdziwych zeznań, na niekorzyść obwinionego.

Opinia sądowo-psychiatryczna (k.209-211) jest pełna i jasna, została sporządzona przez specjalistę z dziedziny chorób psychicznych i jego zaburzeń, strony jej nie kwestionowały, stąd stała się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Sporządzone w toku postępowania dowody w postaci dokumentów wymienionych na k. 248 zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego obwinionemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Obwiniony mieszkał w wynajmowanym domu, ciążyły na nim obowiązki związane z zachowaniem czystości i porządku, w tym dotyczące systematycznego wywozu nieczystości płynnych. Zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 pkt 3b Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach właściciele nieruchomości, a przez to należy również rozumieć użytkowników nieruchomości, jak stanowi art. 2 ust. 1 pkt 4 tej ustawy, są zobowiązani do odbioru z działki nieczystości płynnych.

Czyn obwinionego należy zakwalifikować jako wykroczenie z art. 10 ust. 2 Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, gdyż polegał na tym, że obwiniony przez okres prawie miesiąca uchylał się od wywozu nieczystości płynnych, powodując ich wylewanie z szamba i odór w okolicy miejsca zamieszkania.

Obwiniony ma 38 lat, jest kawalerem, ma na utrzymaniu córkę w wieku 12 lat, zarządza spółką handlową i zarabia około 20.000 złotych miesięcznie (oświadczenie z k. 246), nie był karany (k.239).

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu nie był mały, ze względu na rażące naruszenie przez obwinionego czystości na swej działce i dopuszczenie do tego, że fetor z jego działki utrudniał korzystanie z działki pokrzywdzonej. Jako okoliczności łagodzące należy uznać to, że zdarzenie było incydentalne i uprzednią niekaralność obwinionego.

Kara powinna przekonać obwinionego i ogół społeczeństwa, że popełnianie wykroczeń nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że należy przestrzegać zasad wywozu nieczystości z działki i tym samym nie naruszać uprawnień sąsiadów do korzystania z działek bez konieczności znoszenia smrodu z sąsiednich nieruchomości.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 200 złotych grzywny. Kara ta powinna przekonać obwinionego, że nie należy naruszać wprowadzonych zasad utrzymania czystości na zajmowanej działce.

Obwiniony ma stałe dochody i ma na utrzymaniu jedno dziecko, stąd Sąd zobowiązał go do zwrotu poniesionych na rozpoznanie sprawy kosztów.